

ಅಪವಾದ ಬರುವಾಗ ನೀತಿಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕು (5:7-12)

ನನ್ನ ಸುತ್ತಾಲರುವರು ಬಹುಶಃ ನನ್ನನ್ನು ಗಮನಿಸಿರುತ್ತಾರೆ: ನನ್ನನ್ನು ಯಾರು ತೀಕಿಸಬಾರದು! ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂಬುದಾಗಿ ಯಾರು ತೇಜಬಾರದು, ತೆಲುವು ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲ ಹೋತೆದ್ದೇನೆ, ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲ ಹೋತೆದ್ದೇನೆ ಅಥವಾ ಜನರು ಬಿದಿಯಲ್ಲ ನಿಂತ ಹಿನ್ನಾಣಿ ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಟೆಕೆಯನ್ನು ಒಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಒಟ್ಟಿಕೊಂಡರು, ಅದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿದ ಸಂಗತಿ! ಅದು ಒಳ್ಳಿಯ ತೀಕಿ ಅಥವಾ ತೆಷ್ಟಾದ್ವಾಗಿರಬಹುದು, ಅದರೂ ಅದು ಟೆಕೆಯೇ. ಆ ಟೆಕೆಗೆ ನಾನು ಒಳಪಡದೆ ಹೊಂದರೂ, ಅದು ನನ್ನಲ್ಲ ಕೊಣವಂತೆಜ್ಞನುತ್ತದೆ. ಹಾ! ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಸಿಜಧಾಗಿಯಾ ರೆಗಿಸುತ್ತದೆ.

ತೇ ವಿಧವಾದಂತ ಒಡಕಿನ ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹೆಚೆಯ ವಾರ್ಷಿಕನಿಂದಂತೆ, “ನಾನು ಜಾಜಾಡುವವನಾಗಿದ್ದರೆ, ಆ ಅನುಭವವು ನನಗೊಬ್ಬಿಗೆ ಅಗಿರುವದಿಲ್ಲ.” ತೇ ವಿಧವಾದ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ವೇದನೆಗೂ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡು ನೊಳವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇವುಗಳ ಸಿಬಿತ್ತು ನೂರಾರು ಹಾಡುಗಳ ಜತ್ತಿಗಳು, ದೂರದರ್ಶನದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಪ್ರಸ್ತರಕಗಳು ಉಂಬಾಗಿವೆ.

ನಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ವೇದನೆಗಳು ಟೆಕೆಯ ಸಿಬಿತ್ತುವಾಗಿಯೇ ಉಂಬಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳ ಅನೇಕ ಹಲಸ್ತಿತಿಗಳಲ್ಲ ಉಂಬಾಗುತ್ತವೆ. ಕೆಲನ ಮಾಡುವಲ್ಲ ಉಂಬಾಗುವ, ಅನಹನೆಯಂದ, ಕೌಟಂಜಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ (ದಾಂತತ್ಯ ಅಥವಾ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳ ಮೂಲಕ), ಅಥವಾ ಸ್ತೋತ್ರಿತರ ಹೊಳೆದಿದಲೂ ಉಂಬಾಗಬಹುದು. ಯಾಕೊಳಬ ಕೆಲ್ಲ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲ, ಧನಿಕಲಂದ ಉಂಬಾಗುವ ನಿಂದನೆ ಅವಲಿಂದುಬಾಗುವ ತೀಕಾದ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ತೈಸ್ತರು ನಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹದ್ದು ನಹಜವಾಗಿತ್ತು ಧನಿಕರ ಹಾಡದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಯೋಜಿ ನುವಾಗ (ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿನ್ನು ನಂಹಾಡಿಸಿ ಕೂಲಿಯಾದರ ಕೂಲಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೇ ಮುದ್ರಿಸುತ್ತು ತೀರ್ಥಮಾಡಿ ಮತ್ತು ಕೊಂಡುಹಾಕಿದ್ದಿಲ, 5:1-6 ವಜನ), ಇದರ ಮೂಲಕ ವಾಗಿ ಅವರಲ್ಲ ಉಂಬಾಗಿದ್ದಂತ ಮುಯ್ಯ ತೀರ್ಥಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಕೊಳ್ಳುವದು ಅನಾಧ್ಯಾತ್ಮಲ್ಲ. 6:10 ತ್ರಿಕರ್ನೆಯಿಲ್ಲರುವ ಸಿಂಹಾಸನದ ತೆಗೆಸಿನಿಂದ ಹೊರಟ ದೇವ ಜನರ ಶಾಫ್ತಾನೆಯಂತೆ ತೇ ತೈಸ್ತರು ನಹ ಶಾಫ್ತಾಸಿದ್ದರು: “ಬಡೆಯನೇ ಹಲಿಂದ್ದನು. ನತ್ಯವಂತನು, ಅಗಿರುವಾಗಾನೇ, ಭಾಸಿವಾಸಿಗಳ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲದವರೆಗೂ ನಾಯಾ ವಿಜಾಲಿನದೆಯೂ ಪ್ರತಿದಂಡನೆ ಮಾಡದೆಯೂ ಇರುಬಿ?” ಎಂದು ಮಹಾಶಭ್ವದಿಂದ ಕೂರಿದರು.

ಆದರೆ ದೇವರು ಕಹಿಭಾವನೆಗಿಂತಲೂ, ಮುಯ್ಯಗೆ ಮುಯ್ಯ ತೀರ್ಥನುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ, ವಿಶೇಷವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ತ್ರಿಪಂಚವು ಹೊಳೆ ಪಡಿಸುವಾಗ ನಮ್ಮುಳ್ಳರುವಂತ ನಂಜಕೆಯ ತೋಳನುವ ವ್ಯತಿಲಕ್ತವಾದ ಕ್ರಿಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾಕೊಳಬನು ತೀರ್ಥನುತ್ತಾನೆ. ನಾಲ್ಕು ಅಷ್ಟಣೆಯ ಮೂಲಕ ಯಾಕೊಳಬನು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹೊದಲೆರಡು ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾದವು, ಉಳಿದೆರಡು ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾದವು.

“ಧಿಃಫರಾಂತರಾಗಿರಿ” (5:7)

ವರ್ಜನ 7ರಳಿ ವೇದಲನೆಯ ಅಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ: “ಸಹೋದರರೇ ಕರ್ತನು ಶ್ರುತ್ಯಾಙ್ಗನಾಗುವ ತನಕ ಧಿಃಫರಾಂತಿಯಂದಿಲ, ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನನ್ನು ನೋಡಿಲಿ; ಅವನು ಭೂಮಿಯ ಬೀಲೆಯಿಷ್ಟ ಘಲಕ್ಕುಗ್ರಿ ಕಾದಿದ್ದು ಮುಂಗಾರು ಹಿಂಗಾರು ಮತ್ತಿಗಳು ಬರುವ ತನಕ ದಿಃಫರಾಂತಿಯಂದಿರುವನು” ಅದುದಲಿಂದ ಸೀವೆಲ್ಲರೂ “ಧಿಃಫರಾಂತಿಯಂದಿಲ” ಇಲ್ಲ ಯಾಕೊಳಬನು ಗ್ರೀಕ್ ಭಾಷೆಯ ಸಂಬಂಧಪ್ರಷ್ಟ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾನೆ ವೇದಲ ಪದದಧ್ರು “ದೂರ ಅತಿ ದೂರ, ಅಂದ್ವಾದ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಪದದಧ್ರು “ಮನೋಭಿಕಾರ ತಾಪ ರೋಷ, ಕೋಳ” ಈ ಎರಡು ಪದಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ “ಧಿಃಫರಾಂತಿ” ಎಂಬ ಅಲೋಚನೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಯಾಕೊಳಬನ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರ ಕೈಸ್ತರಳಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವರು ಹೊಂದಿರಿಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂದೇಹವಿದೆ. ಬಹುಶ: ಇಂತಹ ನೋವುಗಳ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರು ಸಹ ಇದೆ ವಿಧವಾದ ವೇದನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಶ್ರಾಧಿಸಿದಂತೆ “ಈ ದೇವರೆ, ನನಗೆ ಧಿಃಫರಾಂತಿಯನ್ನು ಕೊಡು, ಮತ್ತು ಈ ತಂಡಣವೇ ಅದನ್ನು ನೀಡು!” ಎಂಬ ಈ ಶಾಂತನೆಯು ಅನೇಕ ಕೈಸ್ತರಧ್ಯು ಅಗಿದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಮ್ಮೆನ್ನು ನಿಂದಿನುವವರ ಮತ್ತು ನಮ್ಮೆ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲ ನಲ್ಲಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರ ಕುಲಕು ಅದು ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಹಳೆಯ ಹೆಚ್ಚೆಯನ್ನು ನೆನ್ನಿಸಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ. “ಹುಜ್ಞನಾಗಬೇಡ, ಅತಿಯಾಗಿಯಾ ಬೇಡ” ಇದರ ಕುಲಕು ಹುಜ್ಞರಾಗುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಅದರಳ್ಲಿ ಅತಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮೆ ಅಲೋಚನೆಗಳು ಸಲಯಾದ ಜಲಫೀತಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೂ ಪ್ರತಂಜವು ಸ್ತುತಿವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಧವಾದ ಅಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಸಭೆಗಳಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಯಾಕೊಳಬನು ತಿಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಒಬ್ಬ ರೈತನು ಮುಂಗಾಲಿಗೂ ಮತ್ತು ಹಿಂಗಾರು ಮತ್ತಿಗಳು ಬರುವವರನಕ ದಿಃಫರಾಂತಿಯಂದಿರುವ ದೃಷ್ಟಾಂತದ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮೆನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುತ್ತಾನೆ. 5 1/2 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ನಾನು ಹಷ್ಟಿಮು ಬೆಕ್ಕನ್ನಾಳಿ ನೇರವರ್ತನಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಬೇಕಿಯುತ್ತಿದ್ದ ರೈತರ ತಾಳ್ಖಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಜಿಜವನ್ನು ಜತ್ತುವದಕ್ಕೆ ಮುಂಗಾರು ಮತ್ತಿಯನ್ನು ಅದರ ಬೆಳೆಪಣಿಗೆಗೆ ಹಿಂಗಾರು ಎಳೆಯನ್ನು ಅವರು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ನಾಲ ಹೆಚ್ಚಾದ ಮುಂಗಾರು ಮತ್ತಿಯು ಜಂಜವನ್ನು ಜತ್ತುವದಕ್ಕೆ ಅಹಾಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ತಡವಾಗಿ ಬರುವ ಮತ್ತಿಯು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗೆ ಅಹಾಯ ವಾಗಿದೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ರೈತರಿಗೆ ತಾಳ್ಖಿಯಲ್ಲದೆ ಹೋದರ (ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆ), ಅವರು ಬದುಕುವದು ಅನಾದ್ಯ.

ಕರ್ತನಾದ ಯೇನು ಕ್ರಿಸ್ತನು ಬರುವವರೆಗೆ ನಾವು ದಿಃಫರಾಂತಿಯಂದಿರ ಬೇಕೆಂದು ಯಾಕೊಳಬನು ತಿಜಿಸುತ್ತಾನೆ. “ಕರ್ತನ ಬರೋಣದ” ಹಿಸ್ತೆಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ತ್ರಣಾಪವೇನೆಂದರೆ ಯೇನುವಿನ “ಬರೋಣದ” ಕುಲತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರೋಮನ್ನರ ತ್ರೇಣ ದಳ್ಳ ಆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಗಾಗ್ರೆ ಆ ಪಟ್ಟವನ್ನು ನಂಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಂಡ ಕುಲತಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ತೆಂದರೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಸಲಹಡಿಸಲಾಗಿತ್ತು, ಅದನ್ನು ಅವರು ಹೋಕೋಶೀಯಾ ಎಂದು ಕರೆಯಿತ್ತಿದ್ದರು. ಯೇನು ಕ್ರಿಸ್ತನು ಹಿಂತಿರುವಾಗುವಾಗ ಆತ್ಮಿಕವಾದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಸಲಹಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ (2 ಥೆಸಲೋನಿಕ 1:6, 7). ಹಿಂಸೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಕೈಸ್ತನು ಈ ಸಂಗತಿಯು ಸರವೇಯವರಿಗೆ “ಧಿಃಫರಾಂತನಾಗಿರಬೇಕು.”

“ಧಿಃಫರಾಗಿರಿ” (5:8)

ವರ್ಜನ 8ರಳಿ ಎರಡನೆಯ ಅಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಸಹೋದರರು ಹೃದಯಗಳನ್ನು

“ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂದು ತಿಜನಲಾಗಿದೆ (NIV) ಬಿಷಯಗಳ ಕೆಡುವಾಗ ನಾವು ಅಧ್ಯೋಯ್ಯೆಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನುತ್ತಲೂ ಜರುಗುವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನಂಜಕೆಯ ಅವಲಂಬಹಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಇನರು ನಮ್ಮ ಕುಲತಾಗಿ ಏನು ಹೇಳುವರು ಅಥವಾ ಜನರು ನಮ್ಮನ್ನು ನಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬ ಬಿಷಯದಲ್ಲ ಅವಲಂಭತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗು ಚಾಗ ನಮ್ಮ ಬಲದಲ್ಲ ಕುಗ್ಗಿತ್ತೇವೆ. ಯಾಕೇಳಬನು ಹೇಳುವದೆನಿಂದರೆ ನಂಜಕೆಯು ಯಾವ ವ್ಯಾತಾಯನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. “ದೃಢವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಲ್” ಎಂಬುದರ ಅಕ್ಷರಶಃ ಅಧ್ಯಾವೇ ನೆಂದರೇ “ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯಿಗಳನ್ನು ಬಲಹಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿಲ್” ನಂಜಕೆಯು ನಮ್ಮ ಹೃದಯಿಗಳನ್ನು ಬಲಹಡಿಸುವಾಗ ನಮಗುಂಬಾದ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ನಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನಾವು ದೃಢವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಅಧಾರವಾಗಿ ಯಾಕೇಳಬನು ಈ “ಒಂದು ಯೋಗ್ಯವಾದ” ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿರುವನು, “... ಕರ್ತನ ಬರೋಣವು ನಂಬಿಂಟವಾಯಿತ್ತು ಎಂದು ಹೊನ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಲ್ಲ ನಾವು ನೋಡುವಾಗ,” ನಾವು ನಮ್ಮ ಬಜಿವನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕರ್ತನ ಬರೋಣದ ಸಮಯದ ಸೂಚನೆ ಇದೆ ಎಂದು ತಿಜಯಿತ್ತೇವೆ, “ಹೊನ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರರು, ಕರ್ತನು ಯಾವುದೇ ಗಣಗೆಯಲ್ಲ ಬರಬಹುದು ಎಂದು ಅಲತವರಾಗಿ ಜೀವಿಸ ಬೇಕಿತ್ತು.” ಈ ದಿನದ ಕ್ಷೇತ್ರರು ನಹ ಅದೇ ಬಿಧದಲ್ಲ ಜೀವಿಸಬೇಕು. ಯೇಣು ಯಾವುದೇ ಸಮಯದಲ್ಲ ಬರಬಹುದು ಎಂದು, ತಿಜದು ಜೀವಿಸುವಾಗ ನಂಕಟದ ಸಮಯದಲ್ಲ ಅಧ್ಯೋಯ್ಯೆಗೊಳ್ಳಬದಿಲ್ಲ.

“ನಿಣಣಷ್ಟಬೆಡಿ” (5:9)

ಮೂರನೆಯ ಅಳ್ಳಿಯಲ್ಲ ನಕಾರಾತ್ಕರವಾದ ಹೊದಲನೆಯ ಬಿಷಯವನ್ನು ಪಜನ ಉರಿಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತೇವೆ: “ನಹೊಂದರರೇ ನಿಂತು ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೋಬ್ಬಿರು ಗುಣಗುಷ್ಟ ಬೇಡಿಲಿ; ...” ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾಕೇಳಬನು ತಿಜನುತ್ತ ಕ್ಷೇತ್ರಲಿಗೆ ಹಿಂಸೆಯಂಬಾಗುವಾಗಲೂ ಸುತ್ತಲಾನವಲಿಂದ ತಾರತಮ್ಯಗಳಂಬಾಗುವಾಗಲೂ ಗುಣಗುಷ್ಟವುದು ನಹಜವಾಗಿರುತ್ತದೆ! ನಮ್ಮ ನುತ್ತಲಾನವಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ನೋವಿನ ಸ್ವರ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ ನುತ್ತಲಾನವಲಿಂದ ಉಂಬಾಗುವಂತ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಬಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಗುಣಗುಷ್ಟವಿಕೆಯುಂಬಾಗುತ್ತದೆ.

ಗುಣಗುಷ್ಟವರನ್ನು, ದೂರ ಹೇಳುವರನ್ನು ನಭೆಯ ನದನ್ಯರುಗಳ ಕ್ಷಮಿಸುವದು ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾವುಗಳ ಬಲಹಿನವಾದ ಶ್ರುತಿಕ್ಕಿಯಿಂದ ನಿಂದಿ “ಅವಸಿರುವದೇ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲ” ಅಧವಾ, “ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವೇ ನಕರಾತ್ಕರವದದ್ದು” ಎಂದೇಳುತ್ತೇವೆ. ಗುಣಗುಷ್ಟವರನ್ನು ನಾವು ಅಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಾಡಿ ಅವಸಿಗೆ ಪಲಹಾರ ನಿಂಡುವ ಬಿಷಯದಲ್ಲ ಮುಕುವಜ್ಞ ವಹಿಸುವದಿಲ್ಲ. ನಾವು ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ನಂಜಕೆಯು ನಿಮ್ಮ ನಹೊಂದರಸಿಗೆ ಬಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಗುಣಗುಷ್ಟದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ದೇವರು ತಿಜನುತ್ತಾನೆ. ಈ ಕಷ್ಟ ಬಿಷಯವನ್ನು ಗೆಂಜಿರ ಪಾಡಿದಂತೆ ನಾಶನ ನಿಖಿಲ ನಭೆಯು ನಾಶನಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗುತ್ತದೆ.

ಗುಣಗುಷ್ಟಬಾರದೆಂಬ ಬಿಷಯವು ಶ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದದ್ದೆಂದು ಯಾಕೇಳಬನ ಮೂಲಕ ಪಲಿಶುದ್ಧಿತ್ತಾನು ಎಜ್ಜಿಲಿಕೆಯನ್ನು ನಿಂಡ, ಇಂಥರನ್ನು ದೇವರು ತೀರ್ಪುಗೆಳಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ತಿಜಸಿದ್ದಾನೆ. ಗುಣಗುಷ್ಟವರನ್ನು ತೀರ್ಪು ಮಾಡುವದು ನಹಜವಾದ ಶ್ರವ್ಯತ್ತಿ ಯಾಕಂದರೆ “ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರಿಯ ಭಾಗಾನ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ.” ಗುಣಗುಷ್ಟವಿಕೆಯ ನಿಖಿಲ ಉಂಬಾಗುವ ಯೇಣುವಿನ ನ್ಯಾಯತೀರ್ಪು ಭಯಂಕರವಾದದ್ದು.

“ಆಂಜೆಯದಿಂದಿರಿ” (5:12)

ನಮ್ಮ ದ್ಯುನಂದಿನ ಸದವಜಕೆಯಲ್ಲ, ನಂಜಕೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ಅಂಜೆಯಾಡಬಾರದೆಂದು ಅವನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ (5:12). ನಮ್ಮ ನಾಾಗೆಯ ಬಿತ್ತಿಬೀಳ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಇರೆರು ಅದಲಂದ ತಹ್ವಾದ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಜನರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಪ್ರಪಂಚವು ಎಷ್ಟು ಕೆಣ್ಣದ್ವಾಗಿದೆಯಂದು ಅಲಂಕಾರಿಕ್ಕೆತ್ತೇವೆ. ಇಂಥ ಕೆಣ್ಣ ನಂಂಭರಣಗಳಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ನಾಾಗೆಯನ್ನು ಹಕ್ಕೋಣಗೆ ತರುವ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ನಂಜಕೆಯಂದ ಉಂಟಾಗುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರ್ಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಇಂಥ ಒಂದು ಕೆಣ್ಣತನವು, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೈಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಬಿಧಿದ ಉರುಳಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳ ನರಭಾಗಿಯಾಗಿ, ನೇರವಾಗಿಯಾಗಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕವಾಗಿರಬಾರದೆಂದು ಯಾಕೆಂಬನು ಪ್ರಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕೈಸ್ತಿರ ಭಾಷೆಯು ಅವರ ಜೀವಿತಕ್ಕೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಲ್ಲಿದಿರುವಂತಹ್ಯ ಅಫಾರೆದೇ. ಕಣ್ಣಗಳು ನಂಭಬಿಸುವಾಗ, ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ನಂಜಕೆಯಂದುಬಾಗುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು.

ಮುಕ್ತುಯ

ನಾವು ಕರ್ತವೀಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಬ್ಬಾಗ್, ಹಳವಿನ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಆತನು ನಮಗೆ ವಾಗ್ಗಾನ ಮಾಡಿರುವದಿಲ್ಲ. ಕೈಸ್ತಿ ಜೀವಿತವು ಕಣ್ಣ ಕರವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಯಾರು ನಿಲಯಾದ ಲೀಡಿಯಲ್ಲ ನಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಂತರೆ ನಮಗೆ ತೊಂದರೆ ನೀಡುವಾಗ ಅದು ನಿಕ ಕಣ್ಣಕರವೇ. ನಮ್ಮನ್ನು ಶ್ರೀಮತಿಸುವವರಲಂದಲೇ ನಾವು ಸಿಂದನೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವಾಗ, ನಾವುಗಳು ನೆನಹಿಡಿಬೇಕಾದ ನಂಗತಿಗಳಿನೆಂದರೆ (1) ಧೀರ್ಜಾಂತರಾಗಿರಬೇಕು, (2) ದೃಢವಾಗಿರಬೇಕು, (3) ಗುಣಗುಣಭಾರದು, ಮತ್ತು (4) ಅಂಜೆಯಾರದು.

ನಮಗೆ ನೀಡಲಾಗಿರುವ ಭರವಸೆಯಲ್ಲಿಯ ಆಷ್ಟೀಯೆಂದರೆ, ಬಾಧೀಗಳ ನಮಯದಲ್ಲ ತಾಳೈಯಂದ ಇದ್ದವರ ಮಾದಲಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡಲಾಗಿದೆ. ಚೆಂಡಲನೆಯದಾಗಿ ಪ್ರವಾದಿಗಳಾದ ಎಣ್ಣೆಯ, ಯೆಶಾಯ, ಯೆರಬೀಯ, ಯೆಹೆಜ್ಯೇಲ, ದಾಸಿಯೀಲನು ಮತ್ತು ಹೋಳೆಯ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾಳೈಯಂದಿದ್ದ ಜತ್ತಿಂಬಿನ್ನು ಗಮನಿಸಿಲಿ. ಯೋಜನ ದೀರ್ಘ-ತಾಳೈಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿಲಿ. NIVಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಅಭಿರತದ ಯತ್ತಿದ ತುಲತಾಗಿ ಒಳೆಯ ತರ್ಜುಮೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ, ಅದು “ತಾಳೈಯೇ” ಯಾಕಂದರೆ ಯೋಜನು ಕಣ್ಣದ ನಮಯದಲ್ಲ ತಾಳೈಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದನು. ನಂಕಣ್ಣಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯೋಜನು ಶಾಂತಮನಸ್ಸುಳ್ಳವಾಗಿರುತ್ತಾನು. ಈ ಮಾದಲಿಯ ನಮ್ಮ ನೀಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನು.

ಕಣ್ಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವರು ನಮಗೆ ನಂಜಕೆಯಂದುಂಬಾಗುವ ಬಲವನ್ನು ನೀಡಲಿ.